

Η ΘΥΣΙΑ ΤΩΝ ΔΑΣΚΑΛΩΝ

Σε πολλά σπίτια στο Κονέκτικατ, όπου έγινε η φριχτή σφαγή των νηπίων τον Δεκέμβρη του 2012 από ένα 20χρονο μακελάρη, υπάρχουν ακόμα πανό που παροτρύνουν «**αγκαλιάστε έναν δάσκαλο**».

Το σύνθημα έχει απλωθεί σ' ολόκληρη την Αμερική, που παρακολουθεί με σπαραγμό τη ροή των ειδήσεων για τα σπίτια που χτύπησε το θανατικό.

Αυτή η όμορφη φράση, «**αγκαλιάστε έναν δάσκαλο**», πηγάζει από την ευγνωμοσύνη της κοινωνίας προς τις ηρωίδες εκπαιδευτικούς που έπεσαν πάνω στις σφαίρες του μανιακού δολοφόνου για να γλιτώσουν τα αθώα παιδιά, χάνοντας τη δική τους ζωή, και στις δασκάλες που κατόρθωσαν να γλιτώσουν όσες περισσότερες ψυχές μπορούσαν την ώρα του χαμού.

Σ' αυτή την πλάση τίποτα δεν είναι τυχαίο. Ούτε η παρόρμηση των εκπαιδευτικών να θυσιαστούν για τους μαθητές τους είναι συγκυριακή. Είναι στη φύση του δασκάλου να αγαπάει τα παιδιά, να τα προστατεύει, να αποτελεί μέλος της οικογένειάς τους. Πάντα υπάρχουν τα μελανά σημεία και οι κακές εξαιρέσεις σ' αυτό τον κανόνα αγάπης, αλλά το γεγονός παραμένει:

Ο εκπαιδευτικός προσφέρει το ευ ζην στα μαθητούδια του και μερικές φορές μεριμνά και για το ζην.

Φυσικά, και η Ελλάδα αποτελεί τμήμα της γενικής εικόνας. Οι κακοπληρωμένοι εκπαιδευτικοί, που υπηρετούν στις εσχαιές της Ελλάδας, λατρεύουν και υπερασπίζονται τα παιδιά.

Δεν είναι λίγες οι περιπτώσεις που από το υστέρημά τους οι τόσο συκοφαντημένοι δάσκαλοι και καθηγητές καταβάλλουν χρήματα στις καντίνες για να σιτιστούν μαθητές οικογενειών με χαμηλό ή ανύπαρκτο εισόδημα.

Νοιάζουν για την πρόοδο της τάξης. Ασχολούνται και πέραν του καθορισμένου ωραρίου με τα παιδιά. Αγοράζουν από τα χαρτοπωλεία αυτοκόλλητα και μικρά δωράκια για να προσφέρουν κι εκείνοι μια σταλιά χαράς στις τρυφερές υπάρξεις. Χαίρονται με την πρόοδό τους και λυπούνται για τις στεναχώριες τους.

Οι τοπικές κοινωνίες το καταλαβαίνουν αυτό και αγκαλιάζουν με τον τρόπο τους, τους εκπαιδευτικούς. Το κράτος απλώς κάνει περικοπές στους μισθούς τους...

(Απόσπασμα από την εφημερίδα "Δημοκρατία")